

Учора ще я в цьому колі жив

Микола Вінграновський

Учора ще я в цьому колі жив,
Я думав, що ж, міщани, ну, міщани,
Із пледами, торшерами, борщами,
Вареннями з малин, суниць, ожин,
З лимонів, клюкв, смородин, абрикосів,
Із райських яблук, аличі, брусниць,
Айви, кизилу, сливи, полуниць,
З вишень японських, горобин московських,
Із київського місяця і зір,
Варення із повітря,
з неба,
з моря —
Не хочете? Тоді скуштуйте з горя,
Варення
з горя
і варення
з вір!
Тут все! Тут все! Тут тільки птиць нема.
Тут їх жують з капустою і хріном,
Мети нема. Її, як птиць, жують
Із простирадлами і тютюновим димом.
Тут жовч — не жовч. Тут жовч — і та мажорна
На звуках ніжності з мережі у мережу.
Убрання в мову, як в одержу,
Тут не ганьба, не жах,
а норма!!!
Втечу! Втечу хоча б у слові!
Втечу без слави і вінця,
Крізь ваші душі гарбузові
І відгодовані серця.
Крізь вашу рабську кров безкровну,
І ваші ситі скити — геть!
Ці ваші скити ситі вщерть,
Блюзнірством повні поголовно.
Я задихаюсь! Біль — до млості!
Я всі прокляття розпрокляв.
І фіолетовий від злості

Ножами серце обіслав.